

for et ægtepar). Disse satser for den skatteyderbetalte folkepension skal også gælde for tjenestemænd og andre, der har været ansat i det offentlige, men for deres vedkommende gennemføres rimelige overgangsbestemmelser.

Hvis der ikke kan samles flertal i folketinget for de anførte forslag, er fremskridtspartiet rede til at indgå forlig om mellem-løsninger, hvor man bøjer af mod hinanden mellem de folketingsmedlemmer, som skal til for at skabe et flertal, og som indser, at betydelig offentlig sparsommelighed og deraf følgende indkomstskattelettelse er hovednøglen til at klare landet ud af vanskelighederne. Fremskridtspartiet er nemlig ikke noget alt-eller-intet-parti.

Skal et sådant flertal holde sammen over den årrække, som vil medgå til at bringe orden i dansk økonomi, bliver det nødvendigt med en samarbejdsaftale.

Ved dennes udformning må mindretallene selvsagt garantere ro og loyalitet over for flertallet — også på de områder, der ligger uden for det centraløkonomiske, f. eks. markeds-, udenrigs- og forsvarspolitik, ligesom de enkelte deltagende partiers forpligtelser til anden side (boligforlig, skoleforlig osv.) fra tiden før aftalens indgåelse må bringes på det rene og i samarbejdsperioden respekteres af alle samarbejdets deltagere.

Fremskridtspartiet håber, at forhandlinger om et sådant samarbejdsgrundlag kommer i gang hurtigst muligt. Også selv om der måske i første omgang ikke skulle være flere end 60-70 folketingsmedlemmer, som vil være med. De må så tilvejebringe et kraftcenter, som kan tiltrække de 20-30 stemmer, som mangler, for at landets økonomiske udvikling atter kan komme i gang i den rigtige retning. Danmark har ikke råd til at fortsætte tilbageskridtslinjen, som først blev helt klart tegnet af VKR-regeringen, og som reelt har accelereret under det

nuværende statsstyres manglende forståelse af de barske grundlæggende økonomiske sammenhænge.

Et tredje mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) udtaler følgende:

Da mindretallet principielt er modstander af statsligt fastlagte lønrammer for hele arbejdsmarkedet og i øvrigt anser den konkrete lønramme for helt urimeligt snæver, da mindretallet ydermere er en absolut modstander af indgreb i fagbevægelsens forhandlings- og aktionsret, og da mindretallet på det bestemteste må modsætte sig den foreslåede forringelse af dyrtidsreguleringen, agter mindretallet at stemme imod beslutningsforslaget ved 2. (sidste) behandling.

Et fjerde mindretal (venstresocialisternes medlem af udvalget) vender sig på det skarpeste mod indgreb af denne art, uanset lønrammens omfang.

Forslaget repræsenterer den hidtil mest konsekvente tilsidesættelse af muligheden for reelle lønforhandlinger og samtidig en klar begyndelse på nedbrydningen af den automatiske dyrtidsregulering, og på denne baggrund vil mindretallet afvise forslaget også ved 2. (sidste) behandling.

Ændringsforslag.

Til teksten.

Åf et flertal (Grünbaum (S), Lysholt Hansen (S), Kampmann (S), Risgaard Knudsen (S), Kjeld Olesen (S), Svend Haugaard (RV), Poul Schlüter (KF), Jens Møller (KrF) og Brusvang (CD)):

Efter sidste stykke i forslaget indsættes:
„De nærmere regler fastsættes i samarbejde med ATPs bestyrelse, hvori arbejdsmarkedets organisationer er repræsenteret.“

Anders Andersen (V). Christophersen (V). Enggaard (V). Poul Hartling (V).

Glistrup (FP). Poulsgaard (FP). Jens Møller (KrF). Brusvang (CD).

Grünbaum (S), Lysholt Hansen (S). Kampmann (S). Risgaard Knudsen (S), næstformand. formand.

Kjeld Olesen (S). Svend Haugaard (RV). Ømann (SF).

Wilhelm (VS). Poul Schlüter (KF).